

[Mimi Jakobsen]

res rødder over, for en af farerne ved det, når vi blander os i deres forhold, er selvfølgelig, som man har set det før i tiden, den manglende respekt og forståelse for, hvordan de mennesker skal få deres fremtid og deres fortid til at hænge sammen.

Ud over det menneskelige og retfærdighedsmæssige – som jeg egentlig ikke tror vi behøver at beskæftige os meget med, idet jeg fornemmer, at det både lå i udenrigsministerens ord og, er jeg sikker på, også ligger bag de partier, som står bag forespørgslen i dag, at det er vores første grund – er der selvfølgelig andre grunde – og måske netop i denne tid – til at beskæftige sig med Afrika.

Der er det rent sikkerhedsmæssige. Det var jo ikke udtryk for en flipagtig lapsus, at NATO-ministrene allerede i 1989 begyndte at tale om det alternative eller det nye, udvidede sikkerhedsbegreb. Naturligvis har Europa og den øvrige del af verden, men da især Europa, behov for at fremme den demokratiske udvikling i Afrika, hvis vej da kan være lang og trang nok.

Jeg var også glad for udenrigsministerens bemærkninger om, at der blæser demokratiske vinde i Afrika. Det er i øjeblikket, der er ved at ske noget, og ikke som man tidligere, for år tilbage, altid hørte, nemlig at antallet af demokratier i verden bliver mindre og mindre. Vi skal bruge den situation til noget.

Øst-Vest-konfliktens ophør har selvfølgelig haft en enorm betydning for det, vi taler om nu. Det er klart, at ting, der har været fastlåst, autoritære styre, der falder, gør, at der spirer et håb om, at verden kan få lov til at indrette sig lidt mere mangfoldigt, end det ellers var tilfældet. Men naturligvis – og det er banalt at understrege, men det er jo rigtigt – har det også åbnet for andre konflikter. Når én form for undertrykkelse forsvinder, åbnes ballet for en lang række regionale og etniske problemer, som jo ikke altid har fundet deres løsning inden for de landegrænser, der er trukket i Afrika, kan man vist roligt sige.

Men det gør selvfølgelig situationen ikke blot farlig, men også så uendelig meget mere perspektivrig, og det er i hvert fald min opfattelse, at da den såkaldte anden verden brød sammen, da brød den tredje verden faktisk også sammen. Det har ikke megen mening i dag at tale om den første, den anden og den tredje

verden – alene af den grund, at den tredje verdens lande efterhånden er blevet så forskellige, har så forskellige vilkår og så forskellige muligheder og har udnyttet disse muligheder så forskelligt, at deres indbyrdes forståelse bliver mindre, men det gør jo så vores andres og den første verdens forpligtelse endnu større.

Sikkerhed har naturligvis mange aspekter. Det har også noget at gøre med mulighederne for velstand, for at mindske de sociale forskelle. Enhver, der så på et land udefra og konstaterede, at 77 pct. af befolkningen levede af 15 pct. af landets velstand, ville betragte dette land som meget farligt og meget ustabil, men det er jo faktisk verdens situation. Det er i parentes bemærket også situationen i et land som Sydafrika, hvor vi vel alle har travlt med nu at få disse hvide til at afgive deres velstand. Hvem ønsker ikke, at de gør det? Vi skal bare i samme sammenhæng huske, at præcis det samme billede faktisk gør sig gældende for verden som helhed, og vi har også selv opgave at løse i den forbindelse.

Naturligvis giver sikkerhed, demokrati og en stabil udvikling også mulighed for udenlandske investeringer, vel at mærke forhåbentlig udenlandske investeringer, der så også viser den respekt for det land, man investerer i, at man f.eks. betaler skatten dér, at man har en positiv indvirkning på beskæftigelsen, og at de meget ofte og med rette omtalte naturressourcer ikke bliver misbrugt.

Vi har en anden interesse, som man jo da i hvert fald kan få forståelse for, når man er ude omkring i landet og taler om disse spørgsmål, selv om jeg aldrig begynder med det argument, nemlig at vi naturligvis har en fælles opfattelse af, at det, der med et måske mærkeligt, forkert eller for snævert ord kaldes fattigdomsflytninge, hjælpes bedst i de regioner, hvor de kommer fra, at det er dér, de skal gives et håb.

Jeg læste forleden dag en meget interessant analyse, som faktisk hævdede, at det ikke kommer til at gå sådan. Hvis der sker en øget social velstand generelt i disse lande, kan man meget vel forestille sig, at det netop vil betyde, at man bryder op og bevæger sig rundt. Men jeg mener stadig væk, at ud over det retfærdighedsmæssige og det sikkerhedspolitiske er det folkevandringsmæssige aspekt naturligvis også vigtigt. Uanset om man kan lide at sælge sagen på den måde eller ej, tror jeg nok, de fleste vil